

IBDIS

We know
books

Redactor: Clelia Ifrim
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Corectură: Maria Chiracu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COS, ROBERT

Ziduri : roman / Robert Cos. - București : Cișmigiu Books, 2024

ISBN 978-606-28-1607-0

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816070

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2024
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Robert Cos

ZIDURI

roman

CİȘMIGIU
books

nevoie de patru milioane pe săptămână ca să poți mânca decent atunci am belit-o. O să fac foamea, adio sport. Dar vedem noi... Parcă d-abia aștept dar în același timp parcă n-aș vrea să plec”.

Dorința de a schimba mediul, de a vedea ceva nou, de a explora, mă face să-mi doresc să ajung mai repede acolo pe când teama de necunoscut, de oamenii pe care o să-i întâlnesc, mă face să mă învelesc mai strâns în pătură și să mă bucur de siguranța și previzibilitatea pe care o am aici. „Ce-o fi, o fi... Toate drumurile duc la Roma! Hâc, ce adaptare sucită a zicalei. Vai de mine, oare câte ciudățenii o să mai văd și-o să mai aud, câte caricaturi, câte drame, câte și mai câte. Sper doar să ies cu bine din asta, sănătos și mai puternic, mai lucid. Asta e, am făcut-o maică, de data asta am făcut-o. Și o plătesc, păcat că o plățiți și voi pentru greșelile mele, copilăriile și rătăcirile mele. Parcă am trăit într-un vis până acum, care s-a transformat într-un coșmar și din care cu greu m-am trezit într-o realitate murdară pe care nu o pot refuza, nu o pot evita. De la douăzeci de ani am tot evitat-o, am ignorat-o în fum de iarbă, distras de mrejele muzicii potențate de metamfetamine și am distorsionat-o psihedelic. Acum sunt forțat să o confrunt și să mă confrunt: mic, ruinat, despuiat.”

Cu pleoapele oboșite și cu degetele mânate de speranță, scrijelesc câteva versuri puerile pe zidul oropsit de vreme, pânza a suferinței multor care au au fost aici și care vor mai fi:

«Înger, îngerășul meu...

Eu sunt mic, Tu fă-mă mare,

Eu sunt slab, Tu fă-mă tare.

Că cine știe la câți ani depărtare,

E a mea, eliberare...»

CUPRINS

A fost odată	5
San Pedro, portarul	19
Purgatoriul.....	82
Trezvie.....	105
Strigoii	138
Adâncimi neguroase	213
Favela Demisol.....	267
Leul și Paraleul.....	318
Cu și fără Dumnezeu	354
Sisif	407
Amăgiri	455
Ca niciodată.....	492

A FOST ODATĂ

„Frumoasă seară. E jumatea lu' noiembrie și parcă dă-n primăvară, nu în iarnă. De câțiva ani tot așa o ține și o dă dintr-una într-alta, de la o zi la alta. Azi sunt +10 grade, mâine vine masa de aer siberian, coboară la 2-3 grade și uite-așa o iau babele și moșii razna prin autobuze. Le crește presiunea atmosferică. Da' ăsta unde a zis că mă așteaptă?”

- Alo, da, cocoș, unde ești?

- *Salut, tati, sunt pe avarii în stație la autobuz la Baba Novac, cum o iei spre Muncii.*

- Aham, în două minute sunt acolo, vin dinspre IOR, fix spre tine vin.

- *Te pup.*

- *Ciaules.*

„Și fata asta, auzi, tu, ce chestie, «nu pot fi prietenă cu cineva la care țin!». Și ce hotărâtă era... cu ochii sclipitori de la lacrimile pe care și le stăvilea. Adică ne despărțim și mă duc singur la teatru, nu? Recunosc că nu m-am gândit la asta. Ne despărțim, ne despărțim, dar rămânem prieteni, mai o piesă, mai o cafea, ca-ntre prieteni, nu? Nu! Ea nu poate, ea dă-rămă toate punțile, să mă alunge din inimă și din minte, doar pe stradă ne salutăm ș-atât. A, da, și când se-mbată îi scapă vreun mesaj mai siropos. Of, bine că mi-a reușit eschiva și ne-am împăcat. O piesă de teatru nu e o excursie în Grecia, m-aș fi putut duce singur sau poate cu altcineva, dar eu vreau cu ea, fiindcă nu cunosc pe nimeni altcineva cu care aș putea să am discuții la fel de interesante și... cam atât, din păcate. De-asta cred că, în ceea ce o privește, ne-am înțeles mult mai bine doar ca prieteni. Până o să-și dea și ea seama de asta, rămânem împreună... și mergem la teatru. P-ormă vedem noi.”

- Hai, noroc, Laure, ce faci băiatule?
 - Te-asteptam. Da' ce voios ești. Țsta e efectul Raluca?
 - Mmm, nu cred, în seara asta ne-am despărțit și ne-am împăcat în decurs de-o oră. Deci...

- Păi de ce, tati? Unde vrei să mergem, mergem în parc în Plumbuita, apoi la mine să-ți dau ăla?

- Dacă-l ai, da! cum să nu, putem să mergem direct la tine dacă vrei, sau...?

- Hai mai bine să facem ceva în parc, că-i frumos afară. O să avem timp toată iarna să ne ascundem ba la unu' ba la altu'.

- Bine, bossule, așa facem. Cu Raluca e... nu-mi place frate - o spun cu o grimasă de sictir, ușoară repulsie ce se aștepta de ceva vreme eliberată - nu știu, parcă ne-ar fi mai bine doar ca prieteni și cred că la asta o să se ajungă curând. Până atunci e perioada aia, știi, de te-mpaci, despați, și-o tragi până te plictisești sau până apare altcineva. Mi-e comod așa până la urmă, ne vedem când vreau eu, ne-o tragem când vreau eu, dar mă cam oftică așa, că e copil.

- Câți ani are?

- Douăș'unu, deocamdată.

- Păi și deocamdată ce vrei? Tu cum erai la 21? mi-o servește cu un rânjet sarcastic.

- Da, da' vezi tu, ea are uneori niște idei, niște gesturi foarte mature, cel puțin până-și dă iar în petic și-mi vine să i-o tai direct „Hai, gata, du-te acas' că ești prea varză”. E cam ciudată, îmi dă impresia că mă înțelege, că am căzut de acord cu niște treburi și după câteva zile se supără că facem ceea ce am stabilit că facem. De exemplu: i-am zis să ne vedem mai rar, că sunt mai aglomerat acum. Am stabilit să ne vedem o dată pe săptămână, poate o dată la două săptămâni. Bun, zis și făcut. Și alaltăieri mă ia la rost că de ce nu ne vedem weekendu' ăsta, că-i e dor, că rămâne singură acasă și nu se întâmplă așa des să rămână singură, ceea ce nu e adevărat, că și săptămâna trecută a fost singură și n-a zis nimic. Așa că și-o arde cam aiurea...

- Da... uite-l și p-ăsta la semafor. Mai degrabă îți vine să-l bați decât să-i dai de cerșeală.

- Care?

- Uite ăsta care vine acuma.

- Aoleoo, ce hâzenie. Chiar că, să-l bați să nu te mai agrezeze cu diformitățile lui.

„Ce monstru, ars pe tot corpu' și cu o mână îndoită nefiresc. Are pielea toată roșie și parcă-l strânge revăr-sându-i-se micile fâșii albe de piele normală, pline de grăsime. Nu mai are sfârcuri, dar are burtă, iar buzele, îh, cea de sus e mâncată descoperindu-i ușor dinții, iar cea de jos umflată.”

- În Sparta cu el, zic când ajunge în dreptul geamului, și Laur își întoarce privirea spre mine. Se face verde și o luăm din loc.

- Ș-așa cu Ralucuța, nu prea merge.

- Merge, dar parcă-n gol așa, parcă lipsește ceva... Da' știi ce-mi place la ea? Că nu mă atrage așa de tare. Adică lângă ea pot spune nu, mă pot abține și mă pot concentra pe alte chestii mai importante - îmi aruncă o privire de mirare mută, ușor șocată - bine, nu e ca și când nu-mi vine să ne-o tragem deloc, dar nu sunt animal pe lângă ea, cum eram cu Lori, de exemplu. Tu cu Daria cum ești?

- Ne înțelegem, mai nou stau la ea acuma. Bine, și la mine, dar dorm la ea, mănânc la ea. E bine, n-am de ce să mă plâng, e plăcut. De la ea vin acuma, am mâncat un pui bun de la chinezesc, i-am dat una mică s-o liniștesc, să fie toată lumea fericită, și când mă-ntorc poate mai lucrez ceva și mă culc. Mamă, o să adorm ca un bebeluș.

- Da... noi nu ne-am mai tras-o de vreo două săptămâni. Nici n-am avut timp. Puteam să-mi fac până la urmă dar... nu prea am avut chef și, fii pe fază, citesc o carte acum despre niște exerciții sexuale, unde zice că prin sex, prin spermă, ne golim de energie și supunem organismul la un stres în plus. Că, de fapt, ce e sperma? E aportul fiecărui organ la crearea unui alt organ asemănător. E sămânța, e chintesența fiecărui

organ. Ai acolo un ficat în miniatură, un creier, o inimă, ai tot ce e mai bun în tine și, dacă o dai afară, obligi ficatul, inima, toate astea să producă alte semințe, ceea ce presupune o energie în minus, oboseală și așa mai departe. Și-acolo arată cum să faci să absorbi energia femeii, nu doar s-o absoarbă ea pe-a ta, adică să vă încărcăți reciproc.

- Da, interesant... de două săptămâni? O cam chinui, nu se supără? Că femeia asta vrea. Și e simplu, i-o dai și-o liniștești, să vezi ce pisică blândă ai după-aia.

- Mda... (ajungem în fața intrării laterale a parcului) Parchezi aici, lângă grădiniță?

- Păi da, că facem ceva, nu?

- Facem, facem. Da' faci tu, te rog, ca dacă rulez eu iese bătă, nici măcar baston.

- Da, tati, stai liniștit, face băiatu' un cuișor frumos de-o să te lingi pe degete. Dă-mi șantieru'¹ din portieră, vezi că e la mâna ta. Dă-l ușor, că e și juma' de țigare acolo, să nu se-mprăștie.

Laur scoate de sub volan o gălmă mică, cât unghia degetului mare, învelită în aluminiu, iar când o desface tacticos, ca să nu rupă coaja de aluminiu, inundă instantaneu interiorul mașinii cu mirosul ușor citric al mugurelui de iarbă. Este de un verde acid cu mici puncte galbene-portocalii, bine presat și încă umed, ceea ce-i sporește aroma, dar dezavantajul este că ne va zgâria gâtlejurile din cauza asta. Sfârâmițează jumătate de mugur între unghii, degetele devenindu-i lipicioase și impregnate de mirosul care ne-a devenit de ceva vreme la fel de comun ca cel al cafelei, apoi toarnă tutunul din restul de țigară și amestecă firimiturile de plantă în șanțul șantierului. Culoarea amestecului devine maroniu-lichid, probabil și datorită luminii felinarului ce intră timid prin parbriz. E pustiu în jurul nostru. Martori ne sunt trei mașini parcate, depărtate una de alta, și scuarul din fața grădiniței, care adăpostește o placă memorială sufocată de

¹ Coală/foaie/revistă pe care se amestecă tutunul cu marijuana.

buruienile hrănite de veșnica băltoacă ce-l înconjoară. Grădinița baricadată de un gard înalt, opac, aduce mai degrabă cu un centru de minori decât cu un loc de joacă și de educare.

- Dă-mi foițele din torpedou, ai făcut filtru?

- Acum.

Dintr-un sfert de cartelă de metrou fac un filtru cât mai cilindric posibil și îi înlătur cu bricheta franjurile de hârtie de la un capăt. Le ard rapid, astfel încât să nu se prindă gustul de ars pe filtru, și i-l pasez lui Laur, care-i dă o formă foiței pornind mai ascuțit de la filtru și sfârșind cu o mică gură de trompetă, pe care o umple cu amestecul maroniu, presărându-l cu grijă să nu lase niciun spațiu liber ce ar putea fi umplut cu aer provocator de accese de tuse fizică. Nivelează amestecul, rulează ușor foia învelind drogul în giulgiul de hârtie, unge marginea lipicioasă a foi cu limba și o presează cu vârful degetelor. Jointul e aproape gata, îi răsuște gura de trompetă și arată de parcă ar scoate limba la noi, o limbă subțire, împletită, diogenică.

- Gata, tati, îți place?

- Tu și Paul le faceți cel mai bine, se vede că puneți suflet în ceea ce faceți, zâmbesc prietenos și ies din mașină.

- Da, bine, Paul ăla a făcut o pasiune din asta, a stat ore pe Youtube să vadă cum se rulează mai ușor și mai frumos, mi-o spune de peste capotă.

- Și fumează non-stop. Și la muncă și acasă, și la mall și la masă; o luăm pe o alee spre gârlă trecând pe lângă un paznic. Și-și face treaba. Adică nu l-am auzit vreodată spunând că trebuie s-o lase mai moale c-a dat-o-n bară sau ceva, nu, omu' e pe treaba lui și-i merge.

- Deocamdată, mi-o spune cu o privire serioasă.

- Deocamdată de cinci ani and counting.

- Da... dar....

- Știi, nici eu n-aș putea să mă legumizez așa mereu.

Oricum, mie mi s-a cam luat, parcă nu mai are haz. În niciun caz cum avea la început. Băi, Laure, mai ții minte cum mă strâmbam de râs? Și tu cum tăceai, de nu putea nimeni să te

facă sa vorbești. Nu voiai și nu voiai. Ai tăcut vreo două ore atunci sau cât?

- Cam așa, zâmbește cu privirea parcă plutind în trecut.

- Cip se tăvălea pe asfalt de râs, eu mă sufocam fiindcă nu mă puteam opri din râs și nici măcar nu mai știu de ce râdeam.

- Da, nici eu. Era degeaba, râdeam de râsurile noastre. Luam unu' de la altu' și nu ne mai opream.

- Acum, ce facem? Fumăm și stăm leșinați pe bancă. Parcă suntem daviști² să mor io.

Ajungem la gârlă, în fața unei fântâni arteziene rupte parcă din vremea răposatului. Același stil comunist rigid, ruginit, o arătare de fier mâncată de căcatul păsărilor și de nepăsare. Formată dintr-o bilă cu multe orificii în formă de mici trompetuțe care stropesc vara cu apa jechoasă a gârlei, susținută de o platformă ce, probabil în mintea arhitectului, tovarăș de pahar cu primarul, ar trebui să joace rolul unei scene a spectacolului acvatic. Dar mormanul ăsta de fiare dă parcului un aspect părăsit, de film SF apocaliptic. Putoarea emanată de gârlă și nivelul ei scăzut ce lăsa pe alocuri la vedere secretele-i împuțite, cauciucuri, șobolani morți, păsări putrezite, pești puturoși, sporesc aspectul SF.

Ne găsim un loc pe malul gârlei, unde Laur aprinde țigara cu droguri în timp ce-mi dă replica.

- Știi frate, nici mie nu-mi convine, d-aia nici nu mai stau așa mult cu grupu' ăsta. Mai răruț că-i mai drăguț. Un cui așa într-o sâmbătă, duminică merge, da' nu cum fac ei, cum încă mai fac de ani de zile, în fiecare seară iar în weekend la club se sparg în ultimul' hal. Ai auzit ce-a făcut Dodi sâmbăta trecută? Ia, trage.

Iau cuiul discret, apropiindu-mă de el de parcă aș vrea să-l țin de mână sau să-i scot ceva din buzunar.

- Nu, ce? Trag adânc în piept și țin fumul acolo câteva momente, cu privirea la Laur, ascultându-i povestea.

² Cei care se droghează cu heroină.

- S-a îmbătat. Rău. A băgat vreo patru boabe³. Iar s-a îmbătat, mai rău, că s-a trezit la un moment dat în club că-i făceau bodyguardii poze. Descălțat. Și-a pierdut biletul de la garderobă și și-a luat altă geacă. A lui era de piele, neagră și ăla de la garderobă i-a arătat mai multe, iar el a luat una de fâș maro. Geaca tocmai și-o cumpăraseră săptămâna trecută. L-a dus un bodyguard acasă cu mașina, bine, îl cunoștea, nu așa că era el băiat bun. Adică s-a rupt în ultimul' hal, ca de obicei.

- Mamă... bine că face față la muncă - mai trag un fum mic, deja mă simt un pic amețit - cu acte, cu numere...; trag, apoi i-l pasez.

- L-a mutat de-acolo, cică e undeva unde nu mai poate să facă combinații, că au intrat pe fir aștia de la DNA. A dat niște declarații și cică ar fi sub urmărire. O arde pe burtă acum. Îl cam deranjează la buzunar (trage și vorbește un pic pițigăiat, de la fum), da' ce să-i faci, mai bine așa decât să-i dea vreo suspendare sau altceva.

- Da, da, normal. Zi-mi cum facem cu alea. Câte-mi dai? O sută?

- Îți dau o sută, da', mai ai? trage calm de parcă ar savura o țigară obișnuită și suflă fumul în sus pentru a alunga mirosul ușor înțepător, aromat de iarbă. Bine că e pustiu parcul la ora asta, poate și fiindcă s-a lăsat răcoarea.

- Mai am vreo douăzeci.

- E bine. ăsta e mai umed, dar până dai tu ce mai ai se face tocmai bine, bun de pus pe grătar.

- Oricum, începe lumea să se învețe.

- Le și dai bine. Nimeni n-a dat până acum gramu' gram. Nici măcar Mariusy. Și ăla dădea bine, 0,9.

- Da' nu e gramu' gram. Tot nu se simte clientul respectat 100%. Și nici nu e, că-l furi, cu puțin, aproape deloc, ce-i 0,1, aproape nimic, dar e un prag psihic și contează pentru el. D-asta zic că începe lumea să mă sune din ce în ce mai des și nu vreau să am pauze, că rămân fără stoc.

³ Pastile ecstasy

- Știu - îmi pasează cuiul și-și îndreaptă privirea moleșită spre fântână - ai nevoie de continuitate, să se-nvețe, și-apoi poți să mai dai rateuri, da' la început nu cade bine, te strici.

- Daa, trag două fumuri scurte unul după altul, de-acord! Mă înec după primii pași.

- Mai stai și tu câteva zile, că-ți ajung alea douăzeci până atunci.

- Nu știu ce să zic despre asta, cererea promite să crească vertiginos, o zic pe un ton academic, ironic.

- E, vezi tu.

- Da, mai trag un fum și i-l returnez pe nea gigi. Mă descurc.

„Asta e partea proastă când ai un singur furnizor, depinzi de el, iar când mai e și intermediar, n-ai ce face, dai și comisionu' la băiatu'. Amicul nu vrea să-mi facă legătura cu dealerul, încă. Mai vrea și el o șpagă, să-și ia cauciucuri noi. Da' e bine așa, nu mă grăbesc. Stash-ul următor îl iau de la sursă direct, așa că nu strică să am răbdare. Cu toate astea, tot dependent de cineva voi fi. Cel mai bine este să te autosușții, dar asta e altă poveste. Cât stau cu ai mei...”

- Ți-a venit coletu'?

- Încă nu. Le-am tot trimis mailuri ălora, m-am certat un pic cu ei că tot aștept de, se fac aproape patru luni, și nimic. Ei zic că l-au trimis, dar mi-e să nu se fi pierdut sau să nu-mi fi dat țeapă. Aștept acum, n-am ce să fac. Jointul e aproape pe terminate, iar Laur vrea să-mi lase mie ultimele fumuri. Ameteala și moleșeala m-au lovit din plin în cerebel și-l refuz. Îl las pe el să tragă ultimul fum, apoi îl aruncă.

- Și cum îl faci? Iar îl fierbi opt ore și iar îi zici lu' maică-ta că e pentru memorie? Râdem amândoi pe același ton leneș. Observ că i s-au înroșit ochii dintr-o dată, sau dintr-o dată încep să observ eu. Cred că și ai mei sunt la fel de roșii. Gândurile încep să o ia la pas alergător și să cadă clăie peste grămadă ca într-o-ncălceală de bicicliști maratonști.

- Nu frate, îl mîncăm. E praf ăsta. Un kil de praf de cactus. Bine, porția de persoană e cincizeci de game, hai,

șaptezeci ca să ți-o dea ca-n filme. Cred că atât am luat eu data trecută și a fost experiența vieții mele.

- Cu tabloul ăla care se mișca parcă, nu?

- Ce să se miște mă, că dansa. Era un tablou cu un negru cu un saxofon în mână, o pălărie galbenă pe cap și un sacou galben. Asta era în O. Pub, până să ajungem acolo a fost altă poveste, dar cu negrul ăla am simțit că e apogeul. Eu mă tot gândeam că gata, mi-a trecut efectul, asta fusese tot, și când îmi îndrept privirea spre tablou, toată imaginea începe să se distorsioneze acvatic, să se unduiască, să devină mai colorată, să aibă o textură de parcă ai fi putut s-o simți. A fost uimitor. Țștia erau în stânga mea, dar eu mă întorsesem cu spatele la ei și cred că trecuseră vreo câteva minute până să se sesizeze ei că sunt hipnotizat de ceva și au început să mă strige «Dane, bă, Dane.» «Ce face ăsta mă?». Eu nu voiam să mă uit la ei fiindcă îmi era teamă că se duce imaginea. Până la urmă, m-a zgâlțâit Andreas și m-am întors supărat spre ei, dar oarecum resemnat. Credeam că, gata, a zburat efectul, da' totuși eram mulțumit și cu atât. Când m-am întors spre ei, ei se luaseră cu altceva și nu-mi mai dădeau atenție, așa că mi-am îndreptat iar privirea spre negru. Și ce crezi, negrul dansa și se unduia de parcă tocmai atunci era pictat. Am rămas mut de fericire. Nu plecase. Era acolo ca să rămână, iar eu mă simțeam de parcă tocmai mi se îndeplinise un vis. M-am întors încrezător spre ceilalți și i-am privit zâmbind. Cred că s-au speriat puțin, dar nu-mi păsa. Apoi, în fața noastră era o hartă cu lumea de acum câteva sute de ani, frumos desenată, dar ascunsă de o lumină obscură. Deodată, țările începuseră să se miște, să se transforme ca niște nori care se disipă, ca mai apoi să se condenseze, dar în altă formă. Asta m-a surprins și mai tare, că am țipat și le-am atras și lor atenția «băi, uitați-vă la harta asta!». Ei se uitau, da' degeaba. Atunci, Andreas a zis ceva de genul «Eu chiar cred că tu ai luat porția cea mai mare». Și așa era, pe când Mișu și Lazăr se câcăiau cu terciul lor de praf de cactus și zeama de lămâie, eu

îi dădeam înainte și stingeam cu Prigat de portocale. Simțeam ciment în stomac, dar nu m-am oprit până nu am terminat tot ce aveam în cană.

- Ai mâncat tot, așa cum te-a învățat mama.
- Da... și a meritat chinu'...
- Hai, mergem.
- Da.

Ne îndreptăm tăcuți spre mașină și mă simt oarecum stingherit, stângaci. „Oare am fost ridicol povestindu-i lui Laur despre experiența mea cu atâta pasiune? Țta m-o crede mare drogat acum... E na, ce contează ce crede el, oricum Laur e de treabă, n-are prejudecăți d-astea. Sau....? Of, în momente de genul ăsta mă-ntreb de ce căcat fumez dacă mă paranoiesc așa. Oricum, bine că am lăsat-o mai moale acum. De la un cui pe zi la fumător de weekend e ceva. Dar totuși, dacă nu-mi oferă nicio plăcere, de ce continui? Că mi-e aiurea când ajunge la mine cuiul și dacă refuz aud mereu «de ce nu fumezi frate?» și iar explicații, iar grimase, iar am impresia că sunt înconjurat de proști sau că eu sunt ăla cel mai prost.”

- La muncă merge treaba? mă-ntreabă în timp ce ne urcăm în mașină, unde e un pic mai calduț decât afară. Ne facem comozi și în câteva secunde suntem în drum spre apartamentul bunicii lui. E unșpe ceasu', în maxim o oră rezolvăm ce avem de rezolvat și-apoi îl las pe moș Ene să-și facă de cap cu mine.

- Merge, tocmai am ieșit dintr-o perioadă mai aglomerată. Mă duceam la șapte dimineața la birou și plecam la șase. Eram chiaun. Când a venit weekendu' am dormit încontinuu de-a crezut mama că sunt bolnav.

- Mai sunt și zile d-astea, în special la sfârșitul proiectelor, pe ultima sută de metri parcă turbează toți, vor acum tot ce nu s-a făcut într-un an.

- Urât stil de muncă. Peste tot îl întâlnești.

- Din păcate, da. La mine de-abia am început un nou proiect și deocamdată e lejer. Definim parametrii, sistemul, e mai mult așteptare acum, stai să primești fișiere din toate părțile.

Aproape am ajuns. Face stânga după secția de poliție, ocolește și parchează mașina în spatele blocului. Urcăm tăcuți, ascultând geamătul lin al liftului și gândurile noastre. Descuie ușa rapid cu un gest reflex și mă gândesc cum o să facem dacă se trezește bunică-sa, însă mă liniștește el, spunându-mi că e plecată cu ai lui la țară, la pomană. Intrăm încălțați în sufragerie și mă lasă să aștept câteva minute în compania vitrinei maro, cu bibelouri poate mai în vârstă decât mine. Se întoarce cu o cutie de pantofi pe care o pune pe masă din mijlocul camerei, tot maro, cu mileu deasupra și un geam care o acoperă alături de mai multe poze vechi. În stânga mesei e o canapea mică pe care aș fi vrut să mă așez, iar în celălalt cap al ei este vitrina. Laur vine grăbit tocmai când dau să mă așez. Desface repede cutia, scoate croitorul⁴ pe care așază capacul cutiei. Îl pornește și pune pe cutie o pungă zip-lock plină cu iarbă. 100 de grame.

- Uite, tati, e bine?

- Da, frate, cum...

- Vezi, uite, e cam umedă, o ții și tu pe calorifer când pleacă ai tăi la muncă și...

- Da, da, las' că văd eu cum și în ce fel. Trebuie să-ți dau patrușcinci, da?

- Dă-mi patrușeci.

- O, bravo la băiat, e promoție - o zic zâmbind, bucuros că am economisit cinci milioane și că o să am profitul mai mare decât calculasem inițial.

Profit tocmai bun pentru a investi mai mult în următorul stash. După calculele mele, dacă ajung în șase luni la un kil, îmi fac banii necesari pentru Sud America și mă potolesc. Asta dacă nu mă-nvăț și mi-o iau în cap.

Pun patru mii de lei pe masă. Laur îi ia fără să-i numere, îi bagă în cutia care mai ține încă o pungă cu verdeață, la fel de plină ca cea pe care mi-a dat-o mie, strânge

⁴ Cântar mic de precizie, al cărui scop initial este cântărirea bijuteriilor

grăbit și, parcă fără să fie în apele lui, dispare pentru câteva momente.

- Hai să te las acasă și să mă duc și eu la Daria. Bine că am trecut pe-aici să-mi iau niște pantaloni pentru mâine.

- Ușor, ușor te muți la ea.

- Păi ce să fac... e bine, mă simt ca acasă la ea. Chiar mai bine ca acasă, că nu e nimeni care să mă bată la cap.

- Da... „oare când o să ajung și eu să stau singur... independent...”

Nu durează mult și ne aflăm iar în mașină, în drum spre cartierul în care stau. Ajungem pe noua șosea care va lega Doamna Ghica de Delfinului. Pe partea stângă, lacul reflectă molcom luminile caselor de pe malul Fundeni, iar mai sus, un turn, cu lumini roșii care, în tandem cu luminițele din preajma sa, de la vilele de pe celălalt mal și în special de la spital, dă peisajului o notă de film cu temă galactică. Trecem pe lângă o mașină, un BMW vechi, „piscuță”, cu portbagajul deschis care emite sunete indescifrabile, zgomotoase, din care poți recunoaște doar basul și o voce fâsâită. Sonorizarea e incredibil de proastă, însă băieții valabili din jurul mașinii ignoră neajunsul asta concentrându-se pe două sticle de vin.

- Nu știu Laure, dar eu nu vreau să ajung cum sunt unele colege la mine la muncă, de parcă le uită Dumnezeu la birou. Parcă nu au ce face acasă sau parcă se feresc să plece acasă și rămân cu ochii lipiți de monitor, roșii, -injectați de parcă ar fi fumat nita' mai bastârca.

- Păi, poate asta au făcut.

- Noo, exclus. Nu sunt atât de rebele. Poate doar una care cică a mai fumat și o mai arde junkistă când și când, dar mai mult pentru stil. Săraca se stresează atât de mult încât face mătreață și pune instant 2 kile pe ea. Fumează ca sultanii și toarnă cafea în ea fără milă. I-am zis să facă sport ca să scape de stres și ca să mai slăbească, nici nu vrea să audă. E prea comodă. Auzi ce vrea să facă în weekend, să stea numai în pat, nici măcar să se spele, să zacă pur și simplu.

- E terminată psihic.

- Încă nu. Trage tare că o caută băncile. Îi vin scrisori la birou, o sună recuperatorii, bunică-sa e-n spital, are proces cu fostul angajator, locuiește cu soacră-sa, deci... se ține bine pentru câte are pe cap. Mai am o colegă care a făcut împrumut la bancă vreo șapte mii de euro pe cinci ani. Pentru ce crezi? Pentru un Logan și mobilă. Trebuie să dea înapoi cam cînșpe mii, zece milioane pe lună, cinci ea, cinci bărbat-su iar acum caută un pachet turistic la noi în țară, că nu-și permite afară. La noi, unde e scump și prost. Și ea trage tare. Le văd că sunt prea conectate și că depind mult de locul ăsta de muncă, de firma asta, parcă s-au vândut, și-au amanetat sănătatea, nervii, timpul și de-abia așteaptă să se termine ca să poată respira liniștite. Și promit că nu vor mai face niciodată prostia cu creditul, dar...

- Mobila o să fie deja veche când termină împrumutul, mașina la fel...

- Da...

Laur încetinește și iese de pe șosea înainte de a începe să urcăm pe pod. Ajungem în fața scării, unde ne salutăm cu priviri blegite.

- Te pup tati, vorbim curând.

- Da cocoșel, vorbim, hai, ai grijă de tine. Pupă băiatu'.

„Brr, e cam răcorică la pășărică. De-abia aștept să mă trântesc în pat. Sper să nu dau cu ochii de mama sau de tata. E jenant. Vii acasă, drogat, cu ochii înroșiți-pocniți și, cine știe cum ți se par lucrurile, că te panichezi și o arzi dubios de te dai singur de gol sau, cine știe cum vorbești de dai de bănuț și nu mai ai liniște. Te sună să te întrebe unde ești, cu cine, ce faci, înainte să ieși din casă, aceleași întrebări, când te întorci, îți fac observație că ai venit târziu, că ești bagabond, golan, faci prostii, bei și te iei de femei. Of, de-ar ști ei cât de inofensivi suntem și că nu m-am mai îmbătat de ani de zile...”

Încerc să răsucesc cheia în ușă cât mai ușor și... întuneric pe hol. Pășesc încrezător și mă liniștesc când văd lumina închisă în toată casa. „Bun! Sunt safe. Înainte să mă culc verific mailul, poate se anunță din seara asta că nu se face

cursul mâine. Și chiar dacă se face, se face degeaba. Mergem acolo, profu' vorbește, noi îl ascultăm cu gândul în altă parte și când ne întrebă ceva tăcem exasperant. Afișăm un zâmbet tâmp și așteptăm să ne dea tot el răspunsul. E mai bine cu profii ăștia mai bătrâni care nu mai pierd timpul cu întrebările fiindcă știu că rareori pot purta un dialog cu studenții. Cel puțin la mine la facultate, unde parcă e un soi de liceu mai slab decât liceul. Sunt sigur că există studenți capabili, de fapt, mai degrabă studente în facultatea asta, dar nu la mine în grupă, unde s-au adunat toate țărăncile care vin la cursuri de parcă ar ieși în club. Și le e frică să vorbească de mi-e mie rușine de rușinea profului care se uită la noi ca la niște handicapați. Unu', mai sincer, chiar a zis-o direct, asta prin anu' doi parcă, «măi, dar nu înțeleg ce se întâmplă, dialogul cu voi nu diferă de dialogul pe care l-aș avea cu un muncitor pe stradă, la asfaltări.» Cam frust spus, dar pe bună dreptate. Oricum, în cazul profului respectiv era și vina lui. Avea darul de a ne intimida cu discursurile lui pline de cunoaștere. Ne făcea să ne simțim proști și, drept urmare, tăceam ca să nu ne dăm prostia pe față: Chiar dacă am fi avut idei' bune le inhibam, fiindcă, oricât de bune ar fi fost, nu credeam că s-ar fi ridicat la nivelul maestrului. Dar acum, la master, totul e mult mai lejer. Nu că ar fi fost prea greu în timpul facultății, ci fiindcă ne-am dat seama că totul e vrăjeală, după maxima comunistă: ei se fac că ne predau, noi că învățăm. Uite așa ieșim frustrați de pe băncile școlii și cu pretenții, carne de tun pentru sclavia modernă. Da' greu se-ncarcă calculatorul ăsta... Să vedem... „add me to your LinkedIn”... „Jurnal de Trainee”...nimic despre curs... dar... ce-i hârtiuța asta gri pe birou? „Mandat poștal... Adam Dan”... a venit coletu'.”

SAN PEDRO, PORTARUL

Tânânââână Tânânââână Tîn Tîn Tîn...Tînînîîînă Tînînîîînă Tin Tin Tin...TÎÎÎÎÎ... „Gata bre' ... ho... am înțeles, e timpu' să strălucesc... nu-i dau snooze că mai mult mă amăgesc... Of, 4:45... mai întâi rugăciunea. Să-mi așez mai bine pledul, să nu stau ca data trecută de simțeam durerea de genunchi în coloană. «Tatăl nostru care ești în ceruri, vie împărăția ta, facă-se voia Ta...». Să avem o zi frumoasă, Doamne, și știu că eu tot Îți cer să se întâmple chestii, dar, până la urmă, facă-se voia Ta că Tu știi mai bine, amin. Să mă spăl pe față și să golesc vezica, că nu pot medita așa, mi-ar sta gândul numai la pișare... Da, liniște și pace, 4:55, în vreo zece minute vor începe să vâjâie mașinile, nu ca vijelia, ci ca herghelia. Momentan, se aud doar păsăricile. Hai, 10 minute de liniște și de pace interioară...”

Bun, am terminat la fix. S-a trezit și tata. Îl aud cum își târșâie picioarele rablagite de muncă. Patruzeci de ani de muncă brută, șantierist veteran, de șaizeci de kile și un metru cinzeci înălțime. Vai de capu' lui, o mână de om care s-a chinuit toată viața să adune bani. „Banul, banul, Dănuțule, fir-ar el să fie de ban. M-a terminat banul.” Când îl întreb cine l-a pus să se chinuie așa, îmi dă același răspuns „Și noi ce mâncăm copile? Ce mâncăm? Nu vezi că trebe, trebe, fir-ar mama ei de viață astăzi și mâne...” Are dreptate, dar totuși, cred că ar fi putut să se chinuie mai puțin. Dacă ar fi existat înțelegere între ei doi, dacă el ar fi avut încredere în mama și ar fi susținut-o în diversele ei demersuri antreprenoriale, rudimentare ce-i drept, dar câți n-au pornit de la o tarabă în Obor și acum au vilă și mașină? Da'... ce să-i faci, douăzeci de ani de muncă prin străinătăți doar pentru o Dacie din '99 și o garsonieră. Noroc că a primit mama apartamentul de la